

BREL. VYSOCKIJ. KRYL - SÓLO PRO TŘI

Překlad textů do češtiny - Jiří Dědeček

Vladimír Vysockij Policejní protokol

Když to tak sečtu pili jsme jen trošku
Já nelžu dyť si poslechni Serjožku!
A kdyby se to pití z pilin nepálilo
Co by nám asi z pěti flašek bylo!

Že bych nadával to jsou jenom řeči
Tady Serjoža mi to rád dosvědčí
No a že upad to se přece stává
Člověk otupí zatočí se hlava...

...tu druhou jsme si vzali na lavičku
jako takovou první vlašťovičku
a potom v parku že si ještě loknu
a pak už nevím Dál mám vokno.

Jacques Brel
FERNAND

Tak Fernand už je tam
Tak už si ho vzal Pán
Sám tady vzadu jsem
A on je vpředu sám
Svůj pivo nechal všem
Mně zamlženej zrak
A vůz má černej lak
A poušť je kolkolem
Vpředu kůň jako sních
Vzadu já v dojetí
Kdyby se vánek zdvih
A zadul do květin...

Má Pán Bůh výčitky?
Já bych je teda měl
Když prší na kytky
Když Fernand odešel

Tak jdeme skrz Paříž
V předjitřní hodině
Tak jdeme skrz Paříž
A je to jak v Berlíně
Jo tobě se to sní
Co o tom smutku víš
Jaký je umřít když

Když Paříž ještě spí
Všechny bych probudil
A kdo mě uslyší
Aby tam s tebou byl
Jako tvůj nejbližší

A kdybych já byl Pán
Moc bych se nepyšnil
Já vím, co nadělám
Ale když schází styl...

Víš já sem přijdu zas
Přijdu si prohlídnout
Tenhleten všivej kout
Kde máš bejt celej čas
V létě tu bude stín
A my budem ten klid
Na draví Constaince pít
(I když ta nemá splín)
A pak znás dospělý –
Válek je plnej svět
Někde to vystřelí
A budu tady hned...

A teď už Pane můj
Bavil ses jak tě znám
A teď u? Pane můj
Teď už chci plakat sám.

Jacques Brel
Ďábel (Tak fajn)

Prolog:

Jednoho dne přišel Ďábel na zem.
Jednoho dne přišel Ďábel na zem,
aby zkontroloval své pohledávky.
A Ďábel všechno viděl, všechno slyšel,
a když uviděl a uslyšel, vrátil se k sobě dolů.
Uspořádal velikou slavnost
a na konci té slavnosti se Ďábel zvedl a řekl:

Karel Kryl
Marat ve vaně

Úloha osobnosti v dějinách sestává prakticky z
ochoty dotyčné osobnosti zemřít nebo nechat se
zabít dříve, než stačila odvolat.

Vladimír Vysockij
Lov na vlky

Rvu se s tím co mi stačí síly
Dnes jako včera Už to znám –
Obklíčili mě zas mě obklíčili
A loví jak jim velí plán

Z mlází les dvouhlavňovek trčí
Kde mají lovci svoje ležení
Po sněhu běhá smečka vlčí
A v živý terč se promění

Lov na vlky je tady! Vzhůru na ně!
Vlčice vlčata Bijte ty potvory!
Psi vyjít o překot Náhončí řvou: Do zbraně!
Sníh sákne rudou krví a vlají fábory

Bez pravidel vlci se tu střílí
lovcům se při tom ruce nechvějí
fáborky nám svobodu vytýčili
Když vystřelí vlk nemá naději

Vlk nemůže nedbat na tradice
s mateřským mlékem je sajem rok co rok
My vlčata víme od vlčice
Že za fáborky nikdy ani krok!

Lov na vlky je tady! Vzhůru na ně!
Vlčice vlčata Bijte ty potvory!
Psi vyjí o překot Náhončí řvou: Do zbraně!
Sníh sákne rudou krví a vlají fábory

Nohy i zuby dobře slouží tělu
Tak proč jen - vůdce odpověz –
Proč slepě skáčem do výstřelu
A nezkusíme skočit přes

Vlk jinak nesmí jinak nedovede
Můj čas vyprší právě teď
Ten komu patřím ví jak to provede
Usmál se ještě Pušku zvěd...

Lov na vlky je tady! Vzhůru na ně!
Vlčice vlčata Bijte ty potvory!
Psi vyjí o překot Náhončí řvou: Do zbraně!
Sníh sákne rudou krví a vlají fábory

Vybíhám náhle z toho obklíčení
Až za fáboroky Já chci žít!
Za sebou slyším To je překvapení
Diví se myslivecký lid

Rvu se s tím peru se co mám síly
Dnes je pryč čeho jsem se bál
Obklíčili mě sice obklíčili

Sklapne jim ale Běžím dál!

Lov na vlky je tady! Vzhůru na ně!
Vlčice vlčata Bijte ty potvory!
Psi vyjí o překot Náhončí řvou: Do zbraně!
Sníh sákne rudou krví a vlají fábory

Karel Kryl **Žalm 120**

Vyhnaný dostal jsem útulek v porobě,
v salaších ciziny bylo mi spáti,
opuštěn volal jsem, Pane můj, po tobě,
Pane můj jediný, nedej mi lháti,
ačkoli k pokoji volaly rety mé,
ačkoli prosily o útěchu,
na hesla o boji změnili věty mé
ti, jimž je násilí ku prospěchu.

Jacques Brel
Amsterdam

V přístavu Amsterdam
Tam námořníci v písních
Zpívají co si vysní
Na celý Amsterdam
V přístavu Amsterdam
Tam námořníci spí
Jak sloupy z obou stran
Lemují nábřeží
V přístavu Amsterdam
Tam námořníci hynou
Pro pivní melodram
S úsvitem nad krajinou
Ale v přístavu Amsterdam
Se námořníci rodí
Než je žár vyprovodí
Na širý oceán

V přístavu Amsterdam
Tam námořníci jedí
Blyštivá těla sledí
Z bělostných rukou dam
A zuby vycení
Že by překousli lunu
Jak štístko za korunu
I lano kotevní

Treskou to zavane
A cosi sevře srdce
Jak jejich velké ruce
Nic víc se nestane
V smíchu se zvedají
Hluční jak bouře jsou
Poklopce zapínají
S řiháním odejdou.

V přístavu Amsterdam
Tam námořníci tančí
A třou své pupky samčí
O oblá břicha dam
A točí se a tančí
Jak slunce chrlící
Tón kulhá ulicí
A harmonika jančí
Jsou prohnuti jak most
Jak propadají smíchu
Když náhle tančí v tichu –
Akordeon má dost
Tu plni vážných gest
A každý s hrdou tváří
Až do svítání paří
V blednoucím svitu hvězd

V přístavu Amsterdam
Tam námořníci pijí

A pijí znovu a pijí
A pijí dál a dál
Připijí na zdraví
Děvek z Amsterdamu
A nebo z Hamburku
A na každou tu dámu
Která jim dá svou čest
A svoje krásné tělo
Za zlato dá se svést
A když už jsou jak dělo
V té chvíli nádherné
Pak vzhůru k nebi močí
A já mám slzy v očích
Pro ženy nevěrné

V přístavu Amsterdam
V přístavu Amsterdam

Vladimír Vysockou **Pomník**

Zaživa jsem míval všechny ctnosti
Nebál jsem se řečí ani kulí
Vždycky trochu mimo běžnou mez
Ale co jsem tady na věčnosti
Ruce nohy jaksi ochrnuly

Na pomníku stojí „Achilles“

Nezbavím se žulového těla
Ve svém soklu nadosmrti tonu
Ani ta pověstná pata nejde ven
Má železná kostra byla celá
Pečlivě zalita do betonu
Zbyly křeče v zádech den do den

Po roce pak - jak já k tomu přijdu –
Tisíce se okolo mě tísní
Dneska bude pomník odhalen
Takovýho shromáždění lidu
Za zvuku mých pokrokových písní
Magneták zní jako strašný sen

Mé ticho mě náhle opustilo
Amplión se rozeřval až běda
Reflektor mě svlékl před světem
A můj hlas - co z toho smutku zbylo?
Zaskvěla se technika a věda
Slyším se jak zpívám falsetem!

Záviděl jsem tomu co tam velí
Taky bych chtěl pevným krokem kráčet
A projít se po tom dláždění
Davy pravda trochu znervózněly
Když jsem začal nohy z žuly páčit

Sypalo se ze mě kamení

Nakloním se šereda já lesklá
Cítím jak mi ocel praská v břiše
Ke všeobecnému údivu
A když pak má kostra o zem pleskla
Z rozedraných útrob volám tiše
Já jsem tady Já jsem naživu!

Karel Kryl **Nevidomá dívka**

1. V zahradě za cihlovou zídou,
popsanou v slavných výročí,
sedává na podzim na trávě před besídkou děvčátko
s páskou na očích.

2. Pohádku o mluvícím ptáku
nechá si přečíst z notesu,
pak pošle polibek po chmýří na bodláku na
vymyšlenou adresu.

R: Prosím vás, nechtě ji, ach, nechtě ji,
tu nevidomou dívku,
prosím vás, nechtě ji si hrát,

vždyť možná hraje si na slunce s nebesy,
jež nikdy neuvidí, ač ji bude hrát.

3. Pohádku o mluvícím ptáku
a o třech zlatých jabloních,
a taky o lásce, již v černých květech máku přivezou
jezdci na koních.

4. Pohádku o kouzelném slůvku,
jež vzbudí všechny zakleté,
pohádku o duze, jež spává na ostrůvku,
na kterém poklad najdete.

R: Prosím vás, nechtě ji, ach, nechtě ji,
tu nevidomou dívku,
prosím vás, nechtě ji si hrát,
vždyť možná hraje si na slunce s nebesy,
jež nikdy neuvidí, ač ji bude hrát.

Recitace: V zahradě za cihlovou zídou, popsanou v
slavných výročí, sedává na podzim na trávě před
besídkou děvčátko s páskou na očích.

5. Rukama dotýká se květů
a neruší ji motýli,
jen trochu hraje si s řetízkem amuletu,
jen na chvíli.

R: Proším vás, nechtě ji, ach, nechtě ji,
tu nevidomou dívku,
prosím vás, nechtě ji si hrát,
vždyť možná hraje si na slunce s nebesy,
jež nikdy neuvidí, ač ji bude hřát.

Vladimír Vysockou
Ranní gymnastika

Ruce vzhůru k nebi míří
Nádech výdech tři a čtyři
Svěží duchem chvalme cvičení
Ten kdo cvičí ten se diví
Jak po ránu vystřízliví
(Přežije-li gymnastičení...)

Ať se nám prach v bytě víří
Předklon záklon tři a čtyři
Přestože nás nikdo nenutí
Vždyť na tom nic přece není
Zvykejme si na cvičení
Nadechujme se až k prasknutí

Co se nám to světem šíří?
Virus chřipky tři a čtyři
Rozlézá se epidemie

Chladnou sprchu na tu mrchu
Na bacila hledí svrchu
Kdo se denně ve studené omyje

Žádné ale Žádné řeči
Dřep a výskok všechno léčí
Hop a skok a nikdo z nás se nemračí
Jakmile jsme ráno vzhůru
Chce to vodní proceduru
Neboť sama gymnastika nestačí

Už nás bolí celé tělo
Běh na místě by to chtělo!
Běh na místě to je závod nevšední
Běh na místě to je krása
Každý místní běžec jásá:
Nikdo není první nikdo poslední...

Jacques Brel
Po poslední večeři

Po poslední večeři
Až odešlu dav z bytu
Ať paří do úsvitu
Ale zas o dům dál

Po poslední večeři
Chci sedět pěkně zpříma
Abych byl jako král
Když vestálky přijímá

Natáhnu z plných plic
Všecko to smetí z dýmky –
Marné sny bez hranic
Naděje i vzpomínky

Má duše to mi věř
Že víc tam toho není:
Jeden růžový keř
A jméno jedné ženy

A pak se podívám
Jak matně rýsuje se
Můj vrch tančící v lese
A pak propadá tmám

A s hlavou v květinách
Až odvoní mi svět
Vím že budu mít strach
Ale už naposled

Jacques Brel **Letní večer**

Pan první náměstek
Slaví se vší parádou
Pod lustry z křišťálu
Pláče to oranžádou
A šampaňské je vlažné
A řeč je led a sníh
Když spolu rozmlouvají
Manželky vedoucích

A letní večer jsem já

Dokořán okna zejí
Večeře na stolech
A nejí se a nejí
Je horko vespolek
A muž si řihne do tmy
- Válečník Teutonů –
Ubrusy sypou drobty
Přes okraj balkonů

A letní večer jsem já

Nasáklí pijáci
Se na terasách zmíní
O holkách o práci

A o perfidní tchyni
V tu chvíli visí na šli
Celý přítomný čas
I chodci co sem zašli
I opilecký hlas

A letní večer jsem já

A kypré dívky běží
Ve vůni mastných par
Svých mladých ňader pár
Vyvenčit na nábřeží
Vstříc chrabrým vojínům
Aby si léto dalo
A zvolna vystoupalo
Až vzhůru k podvazkům

A letní večer jsem já

A starci co je jich
U kašen na náměstí
Se navracejí k dětství
Po krůčcích perlivých
Smích ústa otvírá
Bezzubě ticho kouše
A dívky tančí v rouše
A jaro umírá

A letní večer jsem já

Horko je k zalknutí
A v opojení pluje
Léto mši celebruje
A noc ji posvěť
A vítr čuchá hlavu
A město nevděčné
Sní své sny o přístavu
Marné a zbytečné...

A letní večer jsem já

Karel Kryl
Jen tráva se ptá

Jen tráva se ptá, proč už se teď nesměji
Jen tráva se ptá, proč jsem ztratil naději
Proč teď místo květů arniky
Černou růží v klopě nosím
To jen pro mrzáků trafiky
pro ty mrtvé za rákosím
Jen tráva se ptá, proč se krčím mezi stvoly
Jen tráva se ptá, proč mám oči plné soli
To jen jedna nota půlová -
zasazená v květináči

Vyrostla mi v kulku z olova
Proto pláči proto pláči proto pláči... proto pláči

Vladimír Vysockou **Synové do boje jdou**

Neslyšně dneska moje srdce bije
Dýchánky bývaly jeho svět
Olovo do hrudi probudí je
V pádu si stačím jenom pomyslet:

Můj život končí beztak vratký
A jsou tu další najednou
Jen ještě jeden ještě jeden pohled zpátky
A synové a synové do boje jdou

Někdo si řekne: Po nás potopa
A vyřítí se ze zákopu slepě
Mě ale právě žene z okopu
Protože nerad slyším o potopě.

Až zavřu oči skončí zmatky
Mé ruce zemi obejmou
Jen ještě jeden ještě jeden pohled zpátky
A synové a synové do boje jdou

Kdo nahradí mě když nemám svůj den
A most místo mne vezme ztečí?
Tak mě napadlo třeba tamhleten
Co je mu mundúr trochu větší

Ještě snad stihnu úsměv krátký
Už vím kdo půjde stopou mou
Jen ještě jeden ještě jeden pohled zpátky
a synové a synové do boje jdou

Srdce by sotva střelbu přehlušilo
I kdyby bilo jako ve svátek
Říkám si kdepak nic tu neskončilo:
Můj konec je jen čísi začátek.

Ted' zavřu oči Končí zmatky
Jiný už ke mně běží tmou
Jen ještě jeden ještě jeden pohled zpátky
A synové a synové do boje jdou

Karel Kryl **Lásko!**

Pár zbytků pro křisy
na misce od guláše
milostné dopisy

s partií mariáše
Před cestou dalekou
zpcený boty zujem
a potom pod dekou
sníme když onanujem

Lásko
zavři se do pokoje
Lásko, válka je holka moje
s ní se miluji
když noci si krátím
Lásko, slunce máš na vějíři
Lásko, dvě třešně na talíři
ty ti daruji
až jednou se vrátím

Dvacet let necelých
Odznáček na baretu
S úsměvem dospělých
vytáhnem cigaretu
V opasku u boku
nabitou parabelu
Zpíváme do kroku
pár metrů od bordelu

Lásko, zavři se do pokoje
Lásko, válka je holka moje
s ní se miluji

když noci si krátím
Lásko, slunce máš na vějíři
Lásko, dvě třešně na talíři
ty ti daruji
až jednou se vrátím

Pár zbytků pro krysy
a taška na patrony
Latrina s nápisy
jež nejsou pro matróny
Není čas na spaní
Smrtka nám drtí palce
nežli se zchlastaní
svalíme na kavalce

Lásko, zavři se do pokoje
Lásko, válka je holka moje
s ní se miluji
když noci si krátím
Lásko, slunce máš na vějíři
Lásko, dvě třešně na talíři
ty ti daruji
až jednou se vrátím

Vladimír Vysockou
Nevrátil se z boje

Co jen se změnilo? Všechno je jak má být
Modré nebe - jako oči tvoje
Tentýž les tentýž vzduch i voda jako dřív
Jenom on nevrátil se z boje

Někam se poděly - ach jak rád bych je snes -
Naše spory i naše rozbroje
Nikdy mi nescházel tak jako právě dnes
Ten který nevrátil se z boje

Hlas neměl - a rytmus? On neměl ani ten
Pořád jen brumlal si to svoje
Zatímco já chtěl spát on vstával s úsvitem
A včera nevrátil se z boje

Tak pusto najednou - že mluvit nemám sil
Byli jsme dva Teď vím jaké to je
Co ve mně zaplálo to vítr uhasil
Když včera nevrátil se z boje

Jaro se přihnalo a já jsem se splet
(ten den byl plný nepokoje)
Zapal mi, povídám. A žádná odpověď.
Já už vím Nevrátil se z boje

Mrtví nám nedají zahynout uboze
Naši padlí stojí vedle sebe
Lesy se zrcadlí v modravé obloze
Stromy jsou modré jako nebe

Zemljanka byla nám vždycky dost veliká
I hodiny nám odbíjely dvoje
A teď je všechno mé A snad se mi jen zdá
Že to já nevrátil se z boje.

Jacques Brel
Tamti

Heleďte tamten host
To rajče odulý
Co má ten velkej nos
Ta nula nad nuly
Pane ten pije tak
A tolik vždycky pil
Pracoval všelijak
Dneska by nestačil
Už dávno nemá styl
A myslí že je král
A chlastá chlastá dál
Mizerný víno šnaps
A ráno v kostele

Vypadá na kolaps
Jak ráhno vytuhlej
A bílej jako vosk
Furt něco drmolí
Jako by neměl dost
Jo pane řeknu vám
Že tyhle lidi tam
Snad ani nemyslí
Nemyslí pane
Modlí se Já je znám

A potom tamhleten
Ten hubenej jak lunt
Co nemá na hřeben
Taky moc pěknej lump
Svou košili přej dal
Nějaký chudince
A Denisu si vzal
Z vedlejší vesnice
A nebo odjinud
Ksindl je buď jak buď
Kšeftičky dělá dál
V tom svém kloboučku
V tom svém oblečku
V tom svém autíčku
On by rád vypadal
A snaží se jen což
Kde na to ale brát?

Je těžký pána hrát
Když nemáš ani groš
Jo pane řeknu vám
Že tyhle lidi tam
Snad ani nežijou
Nežijou pane
Jen kradou Já je znám

A tamhle celej rod
Matka co nemluví
A nebo zas až moc
A vejrá celou noc
Fotrovi do kvichtu
Ten se s tím nepáral
Jednou šel na šichtu
A už nevyfáral
Teď kouká ze stěny
Jak srkaj studený
A jak to dělá chlamssst
A jak to dělá chlamssst
A pak ta stařena
Celá jak osika
Čekají potvory
Na její úspory
Ona nic neříká
Je celá sedřená
Jo pane řeknu vám
Že tyhle lidi tam

Snad ani nemluví
Nemluví pane
Sčítají Já je znám

A pak a pak
A pak je pane tam

Krásná jak slunce svit
Frída, co rád ji mám
Co budem spolu žít
Víte my máme sen
Že budeme mít dům
Se spoustou oken v něm
A skoro žádnou zeď
A tam budeme žít
A tam se milovat
I když ne třeba hned
Tak teda aspoň snad
Protože ostatní
Ostatní nechtějí
Říkají že je moc
Moc krásná pro chlapa
Co umí akorát
Tak kočku podříznout
Já kočku nezabil
Za celej dlouhej čas
nebo jsem zapomněl
nebo to smrdělo

Prostě mi nepřejou
A když se potkáme
Dáme si dobrej den
A pak si říkáme
Že spolu odejdem
A budem za vodou
A tehdy náhodou
Pane jen na chvíli
Já jí to uvěřím
Na chvíli
Jenom na chvíli
Jo pane řeknu vám
Že tyhle lidi tam
Ty nikam nechodě
Nechoděj pane
Ale teď už je čas
A já už musím jít.

Karel Kryl
Gloria

Je tichá noc svatá v níž nepadá sníh
a šílenec svět řekou bláta se brodí
Je slepý a hmatá po ořízkách knih
snad po stovkách let znova Kristus se zrodí
Gloria zazní a přeroste tráva přes písečný vír

Gloria zazní, buď v nebi sláva
a na zemi mír.

Karel Kryl **Zapření Petrovo**

Země je rudá od krve a mlčí stromy v Nazaretu,
dnes naposled i poprvé - jak v neskutečném
kabaretu,
jsme příliš slábi ve víře, byť třeba Krista na kříž
vlekou,
vždyť zabijí-li pastýře, pak se i ovce rozutekou.

Kříže se tyčí k měsíci a trny zdraví Mesiáše,
v zahradě pějí slavíci, je noc, jež čeká na Jidáše,
měsíc se třpytí perletí, a třeba věrnost přísaháme,
teď podruhé i potřetí Krista i sebe zapíráme.

Rec: Zapřeme poprvé - ruce se dosud chvějí,
zapřeme podruhé, chválíce beznaději,
potřetí zapíráme už jen tak, ze zvyku,
a slzy polykáme, pláč místo výkřiku.

Země je rudá od krve, kokrhá kohout v Galileji,
vždy znovu a vždy poprvé prosíme s Petrem o
naději,

jsme příliš slábi ve víře a svatou pravdu na kříž vlekou,
vždyť zabijí-li pastýře, jsme ovce, jež se rozutekou ...

Vladimír Vysockou **Přerušný let**

K čemu je plod který neuzrál
Zatřeseš - spadne v celé kráse kráse
Zde je píseň o tom kdo nezpíval
Nedozvěděl se o svém hlase hlase

Směšné! Není-liž pravda, směšné!
Že spěchal a nedospěchal
Zůstalo nerozhodnuto
Všechno co tady nechal

Neuspěl běžec ve svém běhu
Nedoletěl a nedosáh
Jeho znamení zvěrokruhu
Svítilo chladně z hvězdných drah

Směšné Není-liž pravda směšné tak?
Když vteřina si zamane
A praskne řetěz prostě Cvak
A člověk víckrát nevstane

Směšné není-liž pravda? Je to tak
Vždyť mě i vás to pobaví
Kůň ve skoku a v letu pták –
Čí je to vina Kdo to ví?

Vladimír Vysockou
Moskva – Oděsa

Chci letět z Moskvy toužím po Oděse
A zase jim to dneska nelítá
Letuška v modrém okolo se nese jak na plese
Posádka celá jako ulitá

Nad Murmanském je jasno škoda slov
Ašchabád láká Nebo jiná města
Kišiněv Charkov Kyjev nebo Lvov –
Tam ale dneska nevede mě cesta

Řekli mi jasně bez naděje v hlase:
Nebe je proti nikam nejeděm!
Let na Oděsu opět odkládá se - zas a zase
Prý to tam mají všecko pod ledem

V Leningradu prý teče ze všech střech
Leningrad - město jako žádné ze sta!
Tbilisi voní čajem Mám to pech

Ani tam dneska nevede mě cesta

Slyším že už to letí do Rostova
Ale já pořád jenom: Oděsa!
Už tři dni neberou a já zas a znova
A proti mně jsou celá nebesa

Já musím tam kde leží závěje
Kde zítra bude sněžit jako dneska
Někde snad jasno klidno právě je
Tam bohužel však nevede má cesta

Tam neberou a odsud nepouštějí
Poslouchám stále stejnou pohádku
Když tu letuška nás volá v beznaději
Za sebou celou chmurnou posádku

Kdekerá díra příjem povolí
Za co mě jenom pámbu takhle trestá
Vladivostok Paříž i okolí
Tam ale dneska nevede má cesta.

Už přijímají ceduli už sňali
Odvezli schůdky sviští turbína
Co kdyby mě tak ale nepřijali?
Vždycky se najde nějaká příčina

Já musím tam kde fičí ze všech stran

Kde bude sněžit kde ne a ne přestat
Přijímá Dillí Londýn Magadan
Snad každý směr jímž nevede má cesta

Já jsem to říkal - samozřejmě zase náš let odkládá se
Tak tedy zpátky Zase obrátka...
Letuška v modrém jak tučko se nese jak na plese
Přívětivá jak celá posádka

Zas hlásí odklad jako špatný žert
A občané pokorně usínají
Říkám si dost Já končím Vzal to čert
A letím prostě tam kde přijímají!

Jacques Brel **Orly**

I když je kolem dav
Já vidím jenom je
Déšť jenž je svazuje
Jednoho ke druhému
I když je kolem dav
Já vidím jenom je
A vím co kdo z nich říká
On říká: láska moje
A ona: láska moje
Myslím že zrovna teď

Nic si neslibovali
Ti dva jsou příliš útlí
Na to aby si lhali

I když je kolem dav
Já vidím jenom je
Jak propukají v pláč
A slzy jako hrách
A všude kolem nich
Jen tlouštík zpocený
Požírač nadějí
Varovně zdvíhá prst
Ti dva však drceni
Steskem svých horkých těl
Kašlou na každého
Kdo by je soudit chtěl

Já vím Život je zkrátka pes
Ach Bože můj!
Orly je v neděli tak smutné
S Bécaudem nebo bez

A zas a znova pláč
Společně sem a tam
Ty slzy před chvílí –
To plakal jen on sám
Mají svůj vlastní svět
Kde pranic neslyší

Jen vzlyk a zase vzlyk
A pak se pozvolna
Jak těla v modlitbě
Strašlivě pomalu
Od sebe odlepí
A jak se trhají
V žalu a v bolesti
Přisahám slyším křik
A pak se utiší
Jsou jednou bytostí
Jsou jedním plamenem
A když se oddělí
Spjati jen očima
Váhavě couvají
Zvolna jak oceán
Sbohem si dávají
Utrousí jen pár slov
Maně si pokynou
A náhle prchají
Aniž se otočí
On zmizí z dohledu
Pohlčen schodištěm

Já vím Život je zkrátka pes
Ach Bože můj!
Orly je v neděli tak smutné
S Bécaudem nebo bez

On zmizí z dohledu
Pohlčen schodištěm
O ona zůstává
Se srdcem na kříží
A s ústy beze slov
Už poznala svou smrt
Právě ji křížují
Ještě se otočí
A ještě naposled
Ruce jí nepatří
A je jí tisíc let
Dveře se zavřely
A na ni padl stín
Točí se na místě
A teď už asi ví
Bude se točit dál
Ve světě bez lidí
Ve světě bez lásky
Láska je ztracena
A vše je zbytečné
Zkusí si něco přát
A čekat napořád
Zas křehká jako dřív
Nepatří nikomu
Já stojím opodál
Předstírám emoce
A dav ji požírá
Jak zralé ovoce

Karel Kryl
Střepy

V ulici leží stín spuštěný z vesmíru
Spadaly do hlubin figurky z papíru
Jednoho dne tě omrzí vše, čím jsi dosud žil
Zbudou ti oči pro slzy
a střepy z rozbitého zrcadla snů
Koukáš se na lidi, všechno se propadlo
Tvé oči uvidí odporné divadlo
Všechno je nějak jinačí, svou kůži vyměníš
a zjistíš, že ti nestačí
jen střepy z rozbitého zrcadla snů
Broukáš si pomalu tesklivou melodii
Když bloumáš ulicí, cítíš se sám
Vyčteš si z křišťálu těžkou melancholii
Říkáš si: měsíci, jsi starý krám!

Vladimír Vysockij
Moje cikánská

Žlutý oheň se mi zdál
A já chroptím v snění:
Nespěchal bych, nespěchal
ráno se vše změní!
Ale ráno není nic

Jak to vždycky bývá
Budťo kouřím z plných plic
Nebo zpívám z piva

Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Nebo zpívám z piva

V krčmě zelenavý plyš
Bílé prostírání
Ráj pro ty co klesli níž.
Klec jež v letu brání.
Čpí kadidlo z kostela
Všechno potemnělo
Nic tu není docela
Jak by tu být mělo.

Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Jak by tu být mělo

Šplhám horou bez dechu
A na hoře tiše -
Olše roste na mechu

A pod horou višeň
Kdyby břečťan přikryl stráň
Pro mé potěšení...
Ale takhle vidím sám
V pořádku to není!

Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
V pořádku to není

Běžím polem o závod
Kde se vine řeka
Chrpy rostou podle vod
Cesta do daleka
Podél cesty hustý les
Jezinky a blata
Na konci té cesty cest
Sekyra zaťatá

Kdesi koně drží krok
Jak jim někdo píská
Divná cesta přes potok
Na konci se blýská
Ani krčma ani chrám
Nic už neobstojí
Nic jak má být povídám

Nic už drazí moji...

Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Dál Dál ještě dál
Dál a dál a ještě dál
Nic už drazí moji

Jacques Brel **Smrt**

Smrt mě čeká jako běhna
Na rande mi kosou žehná
Sklízí zvolna ten čas co pádí
Smrt mě čeká smrt mě svádí
Na hřbitově mého mládí
Oplakává ten čas co pádí
Smrt jak baba jaga v šátku
Nad požárem mého sňatku
Vysmívá se času co pádí

Za dveřmi je ale někdo
Už tam čeká ukrytý
Anděl démon To je jedno
Tam za těmi dveřmi to jsi ty!

Smrt mě pod polštářem studí
Ať se ráno neprobudím
A pak zmrazí ten čas co pádí
Smrtka čeká že mí drazí

Vprostřed noci ke mně vrazí
Přijdou mi říct že čas tak pádí
Smrtka tvoje dlaně hýčká
Že mi jednou zavřou víčka
Až opustím ten čas co pádí

Za dveřmi je ale někdo
Už tam čeká ukrytý
Anděl démon To je jedno
Tam za těmi dveřmi to jsi ty!

Karel Kryl **Hlas**

V měsíci září, kdy jablka zrají,
kdy mantilu noci svit měsíce protkal,
když dozněla hymna, již v půlnoci hrají,
já poprvé tehdy jsem Satana potkal.

Ten Satan měl líbeznou postavu panny
a nepáchla síra, však voněly květy,

a v úsměvu něha bez jediné hany,
jen z úst jako hadi mu syčely věty:

R: "Jen nech si svou duši, ta k ničemu není,
vždyť mnozí i zdarma ji upsali čertu,
však hlas - to je zboží, jež dneska se cení
a dobře se platí - to beze všech žertů!"

R: "Já pro ten tvůj hlas jsem si ohlávku uvil
a stráž mi ho do klece vsadí,
a kdybys pak stokrát i andělsky mluvil,
tvůj hlas tě zradí!"

Dnes jako kníže si v paláci žiji,
mám ve stájích koně a v zahradách pávy,
jim ze zlaté mísy a z křišťálu piji,
jen rádio nemám a nesnáším zprávy.

Neb kdykoli válkou se o lásce bájí,
když slaví se vrazi a obchody s časem,
když svatými slovy se bezpráví hájí,
když hlásá se lež - tedy vždycky mým hlasem.

R: Mé lůžko je měkké, však propíjím noci,
mám z démantů bazén a ze zlata ryby,
mám přebytek všeho, i pýchy, i moci,
mám v paláci všechno, jen lidé tu chybí!

R: Dnes podruhé oko mé Satana spatří,
je krásný, byť s úsměvem krysím,
vždyť jemu dnes s hlasem i duše má patří,
když na větvi visím ...

Jacques Brel **Povězte bylo to tak?**

Povězte bylo to tak?
Opravdu se narodil v Betlémě ve chlévě
Povězte bylo to tak
Opravdu přišli tři králové zdaleka hodně zdaleka
A donesli mu zlato myrhu a kadidlo
Povězte bylo to tak
Je pravda všechno co napsali Lukáš, Matouš
A ti dva další
Povězte bylo to tak
Bylo to tak se svatbou v Káni Galilejské
A to s Lazarem
Povězte bylo to tak
Bylo to tak jak vypravují malé děti
Večer než jdou spát
Vždyť přece víte když říkají Otče náš když říkají
Matko naše
Jestli to všechno byla pravda
Já bych řekl že ano

Ach jistě bych řekl ano
Protože všechno je tak krásné
Když člověk věří že je to pravda.

Vladimír Vysockij **Stříbrné struny**

Kytaru mám v rukou - ta zmůže i zlé síly
Svoboda je hříčkou rozmarné fortuny
Podřežte mi hrdlo podřežte mi žíly
Jenom netrhejte ty stříbrné struny
Umřu nečekaně v chladné zemi zmizím
Kdo se zeptá až mé mládí skryjí drny?
Na kusy rvou duši ve mně ruce cizí
Jenom netrhejte ty stříbrné struny

Kytaru mi vzali - a svobodu k tomu
Nadával jsem křičel až mě hlava brní:
Do bažin mě hodte Utopte mě v lomu
Jenom netrhejte ty stříbrné struny

Drazí moji pryč jsou srdce už to tuší
Ty dny plné slunka ty noci bez luny
Vzali mi mou vůli zahubili duši
A teď zpřetrhali ty stříbrné struny.

Karel Kryl
Co řeknou?

1. Co řeknou ti páni, co, sedíce strnule,
plijí tu na ty, kdož opustí vlast?
Zas budou jen mlčet, jak mlčeli minule,
třásti se strachem a tiše si krást.

2. Co řeknou ty dámy, co sedí tu s kukátkou,
tehdy, až o pravdě zakážou hrát?
Vím, budou zas ochotně poslouchat pohádky o tom,
že pravdy je třeba se bát.

3. Co řeknou ti všichni, kdo dnes ti tu tleskají,
tehdy, až mocní ti umlčí hlas?
Zas budou jen tančit, jak jiní jim pískají, hopsat tak
dlouho, až zlámou si vaz!

Jacques Brel
Valčík na 1000 dob

S první dobou valčík zazní
Stojíš sama opodál
S první dobou valčík zazní
stojím jako bych se bál
Paříž nám do rytmu bije

Než se touha rozhoří
Paříž nám do rytmu bije
Tichounce k nám hovoří::

(refrén): Valčík na tři
Nikam nespěchat
Nikam nespěchat
Jen tak nesměle
S polibkem na čele
láskou zavzdychat
Valčík na čtyři
Ač nemá ten spád
Ač nemá ten spád
Okouzlí kolikrát
Jako na tři
Valčík na čtyři

Ve dvaceti snad
Umí i pobodat
Umí i pobodat
Ale víc rozehrát
Než valčík na tři
Ve dvaceti snad
Valčík na sto dob
Ve stu častokrát
Slyšíš doprovod
V každé ulici
Paříž tančící

S jarem promenád

Valčík na tisíc dob
Valčík na tisíc dob
Není nač se ptát
Není čeho se bát
Je ti dvacet jsi mlád
Dvacet je akorát
Valčík na tisíc dob
Valčík na tisíc dob
Valčík na tisíc dob
Umí milence hřát
Třistatřicetkrát
Na každý pád

S druhou dobou valčík zazní
Raz dva tři se rozletí
s druhou dobou valčík zazní
Na tři jsi v mém objetí
Paříž nám do rytmu bije
Paříž jako touhy chrám
Paříž nám do rytmu bije
Ziše zpívá zpívá nám:

Vladimír Vysockij:

„Píseň, kterou Vám teď představím, se jmenuje:
Otáčíme zemí.“

Jacques Brel
VESOUL

Chtěla jsi vidět Vierzon
A viděli jsme Vierzon
Chtěla jsi vidět Vesoul
A viděli jsme Vesoul
Chtěla jsi vidět Honfleur
A viděli jsme Honfleur
Chtěla jsi vidět Hamburk
A viděli jsme Hamburk
Já jsem chtěl do Antverp
A znova to byl Hamburk
Chtěl jsem vidět tvou sestru
A viděli jsme tvou matku
A tak je to furt

Znelíbil se ti Vierzon
Opustili jsme Vierzon
Znelíbil se ti Vesoul
Opustili jsme Vesoul
Znelíbil se ti Honfleur

Opustili jsme Honfleur
Znelíbil se ti Hamburk
Opustili jsme Hamburk
Chtěla jsi do Antverpy
A viděli jsme jen sídliště
Znelíbila se ti matka
A opustili jsme sestru
Tak snad příště

Říkám ti: Víš
Já už nejedu dál
Už jsem docestoval
Zapomeň na Paříž
Beztak mě děsí
Ta jejich muzika
Valčíky tančírny
A harmonika

Chtěla jsi vidět Paříž
A viděli jsme Paříž
Chtěla jsi vidět Dutronca
A viděli jsme Dutronca
Chtěl jsem vidět tvou sestru
Viděl jsem horu Valérien
Tys chtěla vidět Hortensii
Ona byla v Cantalu
Já jsem chtěl vidět Byzanc
A viděli jsme Pigalle

Na nádraží Saint-Lazare
Viděl jsem Květy zla
A tak dál

Znelíbila se ti Paříž
Opustili jsme Paříž
Znelíbil se ti Dutronc
Opustili jsme Dutronca
Teď si pletu tvou sestru
S horou Valérien
A co se týče Hortensie –
Už nikdy víc do Cantalu
Kašlu na Byzanc
Když jsem viděl Pigalle
A na nádraží Saint-Lazare
Bože to jsem si dal
No nazdar

Říkám ti: Víš
Já už nejedu dál
Už jsem docestoval
Zapomeň na Paříž
Beztak mě děsí
Ta jejich muzika
Valčíky tančírny
A harmonika

Chtěla jsi vidět Vierzon

A viděli jsme Vierzon
Chtěla jsi vidět Vesoul
A viděli jsme Vesoul
Chtěla jsi vidět Honfleur
A viděli jsme Honfleur
Chtěla jsi vidět Hamburk
A viděli jsme Hamburk
Já jsem chtěl do Antverpy
A znova to byl Hamburk
Chtěl jsem vidět tvou sestru
A viděli jsme tvou matku
A tak je to furt

Znelíbil se ti Vierzon
Opustili jsme Vierzon
Znelíbil se ti Vesoul
Opustili jsme Vesoul
Znelíbil se ti Honfleur
Opustili jsme Honfleur
Znelíbil se ti Hamburk
Opustili jsme Hamburk
Chtěla jsi vidět Antverpy
Ale viděli jsme jen sídliště
Znelíbila se ti matka
A opustili jsme sestru
Tak snad příště

Říkám ti: Víš
Já už nejedu dál
Už jsem docestoval
Zapomeň na Paříž
Bez tak mě děsí
Ta jejich muzika
Valčíky tančírny
A harmonika

Chtěla jsi vidět Paříž
A viděli jsme Paříž
Chtěla jsi vidět Dutronca
A viděli jsme Dutronca
Chtěl jsem vidět tvou sestru
Viděl jsem horu Valérien
Tys chtěla vidět Hortensii
Ale byla v Cantalu
Já jsem chtěl vidět Byzanc
A viděli jsme Pigalle
Na nádraží Saint-Lazare
Viděl jsem Květy zla
A tak dál

Karel Kryl
Vánoční

Dříve, než ze stromečku opadá jehličí,
lůžko ti jmelím ozdobím, dám fotku do rámečku, olovo
zasyčí,
tvůj krajíc chleba ráno ptákům rozdrobím.

Za tebe sfouknu svíčku, jablko rozkrojím,
bude to hvězda, či snad kříž, či snad kříž,
tvé jméno na balíčku k ostatním připojím,
to abys nemyslel, že už k nám nepatříš.

Za okny spadla vločka a zvonek cinká,
Ježíšek zavřel očka a tiše spinká,
Josef mu ustlal měkce v krabici od kolekce,
spí, tichounce spí.

Kus loje pro sýkory, na stole cukroví,
od zítřka noci ubývá, ubývá,
mráz cukrem pokryl hory, panáček hadrový
a jedna židle, jedna židle přebývá,
a jedna židle, jedna židle přebývá ...

Jacques Brel
Opilec

Příteli ještě lok
Jen ještě jednu číš
Jen jednu a víc nic
Nepláču – nevidíš
Směju se z plných plic
Jen se sebou mám kříž
Příteli ještě lok
Příteli ještě lok

Piju ti na zdraví
Za těch pár milých vět
Že se vše napraví
A že se vrátí zpět
Za chvíli buď jak buď
I kdybys mi byl lhal
Já budu na padrť
Smutku jsem sbohem dal

Připíjím na zdraví
Mých přátel z lepších let
Třeba je pobaví
Takhle mě uvidět
Za chvíli buď jak buď
Soucit či lhostejnost
Já budu na padrť

A nebudu mít zlost

Příteli ještě lok
Jen ještě jednu číš
Jen jednu a víc nic
nepláču – nevidíš
směju se z plných plic
jen se sebou mám kříž
příteli ještě lok
příteli ještě lok

Pijme mi na zdraví
Kdo chce být veselý
Tancem se pobaví
Se mnou se podělí
Za chvíli buď jak buď
Padnu jak padá list
A budu na padrť
A mimo nenávist

Připijme na dívky
Co budu milovat
A taky na dívky
Co budou litovat
Za chvíli buď jak buď
Sám nebo v objetí
Já budu na padrť
A vášeň odletí

Příteli ještě lok
Jen ještě jednu číš
Jen jednu a víc nic
nepláču – nevidíš
směju se z plných plic
jen se sebou mám kříž
příteli ještě lok
příteli ještě lok

Chci na tu běhnu pít
Na srdce zlomené
Na můj splín její klid
Třeba si vzpomene
Za chvíli buď jak buď
I kdybych plakal sám
Já budu na padrť
A vzpomínky tatam

Budem pít noc co noc
Já si chci zošklivět
Nestojím o pomoc
O soucit jakbysmet
Pijme že nastal čas
Pijme jen pro ten flám
Ať už jsem pod obraz
A naděje se vzdám

Vladimír Vysockij
Nezkrotní koně

Podél srázu nad propastí u samého kraje
Ženu koně bičem až jim dlouhá hřívá vlaje
Lapám po vzduchu a zalykám se tryskem zmámen
Mlhou ve vichřici zní mi Už je ámen Už je ámen

Jenom pomaleji koně jenom pomaleji Bič nechejte
bičem povídám Ale nezkrotní mí koně tryskem uhánějí
Když to nedožiju jak to dozpívám?

Napij se koníčku
Dozpívám písničku
Postojím tu na krajíčku chvíličku

Zemřu Uragán mě smete jako pírko z dlaně
Ale moje saně dál poletí v trysku bílou plání
Koně moje zvolna Krokem! volám na ně
Trošku pomaleji cestou k poslednímu stání!

Trochu pomaleji koně trochu pomaleji
Proboha vás prosím nač ten chvat
Ale nezkrotní mí koně tryskem uhánějí
Když to nedožiju - aspoň dozpívat!

Napij se koníčku
Dozpívám písničku

Postojím tu na krajíčku chvíličku

Jacques Brel
Neopouštěj mě

Neopouštěj mě
Prosím zapomeň
Všechno zapomeň
Co nám život vzal
Zapomeň ten čas
Ten čas bezcenný
Ten čas ztracený
Pro každého z nás
Co by mohlo být
Neustálé proč
Ten věčný kolotoč
Který vraždí cit
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě

Já ti dám co chceš
Perly jako déšť
Perly jako sníh
Z krajin neznámých

Zemi obrátím
Jak jsem o tom snil
Z jejích zlatých žil
Pak tebe pozlatím
Vystavím ti hrad
Kde budeš kralovat
Láska bude v tom
Hradu nad zákon
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě

Neopouštěj mě
Vymyslím pár vět
Směšný slovosled
Co by tě rozesmál
Budu vyprávět příběh o těch dvou
Jejichž srdce jsou
Jako jeden svět
A povím ti i ten
Jak byl jeden král
K smrti nešťasten
Že tě nepoznal
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě

Vždyť se může stát
I v mrtvém pohoří
Že sopka která spí
Náhle začne plát
Že země spálená
Rodí obilí
A není ztracená
Ani na chvíli
A den když končí tmou
Nebo začíná
Tu Černá červenou
Taky objímá
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě

Neopouštěj mě
Nechci plakat víc
Už nechci říkat nic
Jenom bych tak stál
A čekal na úsměv
Poslouchal tvůj smích
Poslouchal tvůj zpěv
Tanec kroků tvých
Dovol abych byl
Stínu tvého stín

K nohám bych ti kles
Stín jako tvůj pes
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě
Neopouštěj mě

Vladimír Vysockij
Rozhovor u televize

Jé Váňo koukej na ty komiky
Huby maj od ucha k uchu
No a ty zmalovaný ciferníky
A hlas jak když maj záduchu

A tenhle to je hotový
Ten se podobá švagrovi
Kterej furt pije lahvový
No to se ví

Víš Zino švára nešvára
Jednou je rodina a dost
Sama seš chlast a cigára
Tak nechtěj abych dostal zlost

A víš co Zino povídám

Skoč o pauze než zavřou krám
Že nepůjdeš? No tak jdu sám
To se mám

Je Váňo podívej ty baviče
Ty oblíknout to holt chce vtip
Řeknu ti ani v naší fabrice
By jim to neušili lip

Proč všichni ti tví kámoši
Vypadají jak hastroši
Svinstvem si játra pustoší
Hoši

Mí známý Zino přes to vzezření
Maj ušlechtilý postoje
Ten sajrajt pijou kvůli šetření
Do rána ale za svoje

Jenom si Zino vzpomeň jak
Tvůj přítel jistej nádražák
Pil večer benzín ráno lák
No tak!

Jé Váňo papoušek! Co nazvaní
To by jednoho fantas chyt
A copak je to tam s nim za paní
Tu její blůzičku chci mít

Je kvartál budou prémie
Copak tě blůzka zabije
Proč pořád Táhni harpyje
A adyjé!?

No teda Zino že ti hanba nebrání
O prémiích mi tady pět
Kdo na mě psal do práce udání?
Ty přece Dyt' já jsem je čet!

A blůzku Zino čert ji vzal
Už jsem ti jednou zacálal
Fuj styď se! Kdo to prochlatal?
Že jsem se ptal

Je Váňo akrobati koukej to chce cvik
Skáčou až přechází zrak
To tuhle v klubu soudruh tajemník
Po stole skákal taky tak

A ty se domů dovalíš
Práskneš tu sebou hned spíš
Nebo řveš že mě vyhodíš
Je to kříž

Furt se jen hádat Zino to je děs
Nevíš jak to mám složitý

Dyt' já se za den nahoním jak pes
Pak přijdu domů - tam jsi ty

Jasně že mě to táhne tam
Kde mají otevřenej krám
Kde čekaj kluci který znám
Nepiju sám

Karel Kryl **Monology**

1. Do čtverce patia stín padá mezi slova,
mlčíme ty i já, pak promluvíme znova,
život je prožitý a v rohu mlčí běsi,
mluvíme já i ty, a nerozumíme si.

2. Zšeřelou krajinou jde žebrák žití mého,
já myslím na jinou, ty myslíš na jiného,
zraněný pária a pýcha baronesy,
mluvíme ty i já, a nerozumíme si.

R: Dva u jednoho stolu nad vázou s květinami,
dvě písně, lhané v mollu - dvě lodi mezi krami,
a slina z dračí tlamy ve sklínce alkoholu,
tím více jsme tu sami, čím déle jsme tu spolu,
ta da da ...

3. Za řevem diskoték a světa, kde se vraždí,
jsme blízko na dotek, a přece oba za zdí,
myslíce na city, jež byly kdysi kdesi,
mluvíme já i ty, a nerozumíme si.

4 Za slovy slova jdou a nevydají větu,
pod tlící hromadou nedarovaných květů,
dekretů na byty a dýchaného smogu
mlčíme já i ty v dvojitém monologu.

R: Jen slina z dračí tlamy ve sklínce alkoholu,
tak neskonale sami, tak nekonečně spolu,
dva u jednoho stolu, dvě lodi mezi krami,
je předaleko k molu a temno nad vodami,
ta da da ...

Jacques Brel
Bonbóny (verze 1967)

Vracím se zpátky pro bonbón
Víš Germaine jak mě ranila
Tvá poznámka a pak ten tón
Že mám vlasy jak fanfarón
Ta roztržka nás tak hloupě vzdálila

Vracím se zpátky pro bonbón
Dneska už dávno nejsem on
Bydlím v hotelu Georges Vé
Ztratil jsem přízvuk z Brusele
Stejně jím z telky mluví nesměle
Leda Brel když má medailon

Vracím se zpátky pro bonbón
S otcem jsem hotov Ne jak dřív
A matka ta je na hlavu
Otec je pravda submisiv
Jenomže matka zase trochu snob
To je ovšem ten generační zlom

Vracím se zpátky pro bonbón
A o sobotách zas a zas
Poslouchám jak mi pučí vlas
Dělám Gloglo a dělám Mňammňam
V průvodu vždycky pro Vietnam
Protože dneska už mám názor jako zvon

Vracím se zpátky pro bonbón
Tak tohle je váš mladší bratr
Slečno Germaine tak to je ten Flamendr

Věřte mi není nad bonbón
Protože kytky záhy vadnou
Nic nezachutná jako on

I když kytky vám lépe padnou
A znamenají dobrý tón

Věřte mi není nad bonbón....

Vladimír Vysockij
Lyrická

Tichý zpěv ptáků krajem se nese
Smrk tlapy své tu něžně pozvedá
Žiješ v začarovaném temném lese
A uprchnout se odsud nedá

Ať si střemchu vichr vysuší jak troud
Aťsi šeříky pod bičem dešťů padají
Tak či tak hodlám s tebou uprchnout
Do zámku kde zní hudba šalmají

Tvůj svět je zakletý na tisíce let
A nikdo zvenčí do něj nesmí
Zkus ale krásnější si v duchu vymyslet
Nežli ty temné čáry lesní

Ať ráno zmizí z listů rosy třpyt
Ať měsíc mračna zhltnou v jeho běhu
rak jako tak tě odsud hodlám vzít

Do zámku s terasou na mořském břehu

Neznám tu hodinu a neznám ani den
Kdy za mnou přijdeš zkrátka nevím
Ale pak v náručí tě vezmu odsud ven
Tam kde nás nikdo neobjeví

Ukradnu tě dáš-li přednost krádeži
A potom najdu pro nás čtyři stěny
I salaš dobrá Co nám na tom záleží
Kdyby ten zámek už byl obsazený

Karel Kryl
Miseň neznámého vojína

Obě delegace pak položily věnce na hrob
neznámého vojína.
A co na to neznámý vojín?

Karel Kryl
Ukolébavka

Spinkej, synáčku, spi, zavři očička svý –
- dva modré květy hořce,
jednou zšednou jak plech, zachutná tabákem dech
a políbení hořce.

[: Na zlomu století v náruči zhebkne ti
první nebo pátá,
než kdo cokoli zví, rány se zajizví
a budeš jako táta. :]

Spinkej, synáčku, spi, zavři očička svý,
máma vypere plenky,
odrosteš Sunaru, usedneš u baru
u trochu jiné sklenky.

[: A že zlé chvíle jdou, k vojsku tě odvedou,
zbraň dají místo dláta,
chlást místo náručí couvat tě naučí
a budeš jako táta. :]

Spinkáš, synáčku, spíš, nouze vyžrala spíž
a v sklepě bydlí bída,
v jeslích na nároží máma tě odloží,
když noc se s ránem střídá.

[: Recepis na lhaní dají ti na hraní
a nález bude ztráta,
kompromis, z života zbude ti samota

a budeš jako táta ... :]

Vladimír Vysockij
Píseň o zemi

Kdo řekl: Je na prach shořelá?
Nesejte už dávno živá není
Kdo řekl že země zemřela?
Ne! To je jen krátké odmlčení

Mateřství to zemi nelze vzít
Stejně jako nelze vylít moře
Že shořela Jak tomu uvěřit
Ne to se jen černá její hoře

Zákopy ji zbrázdily jak jizvy
Staré rány se jí otvírají
To jsou země obnažené nervy
Nadpozemské utrpení znají

Ona vydrží vše a přežívá
Konec ten je ještě daleký
Kdo řekl že země nezpívá
Že se odmlčela navěky?

Ona zpívá všechny nářky tiší

Obrodí se ze všech bolestí a ztrát
Vždyť země je přece naší duší
Kdo uvěřil že Země shořela?
Ne. To je jen krátké odmlčení.
A tu neumlčí dusot bagančat.